

Arrest

nr. 67 940 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Bulgaarse nationaliteit.

Op 19 augustus 2009 krijgt verzoeker een verklaring van inschrijving als zelfstandige en op 2 september 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 14 maart 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de gemeente Muide – Meulestede om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft.

Verzoeker maakt vervolgens volgende documenten over: een bewijs van stopzetting van zijn zelfstandige activiteit op 7 september 2009, een bewijs van het OCMW dat hij geen leefloon meer ontvangt, loonfiches van zijn partner en bewijzen dat hij Nederlandse les volgt.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N., N.H.(...) geboren te S.(...), op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de verklaring van inschrijving op 19.08.2009 als zelfstandige, gevolgd door de E-kaart op 02.09.2009. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de situatie van betrokkene ondertussen compleet is gewijzigd. Betrokkene werd op 25.03.2011 uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken oor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Hij legt naar aanleiding hiervan een aantal documenten voor nl. een bewijs dat hij zijn zelfstandige activiteit stopzette op 07.09.2009, een bewijs van het OCMW dat hij geen leefloon meer ontvangt en verder loonfiches van zijn partner en bewijs van inschrijving voor Nederlandse les. Betrokkene heeft zelf blijkbaar geen economische activiteit of bestaansmiddelen meer. Zijn partner is wel tewerkgesteld maar de inkomsten die zij ter beschikking heeft zijn niet voldoende om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Immers de in art. 40 §4, 2° (wet 15.12.1980) bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met persoonlijke situatie van betrokkene waarbij ondermeer met de aard en regelmaat van de inkomsten en het aantal familieleden ten laste (art. 40, §4, tweede lid). Uit het bijgevoegde attest van het ocmw blijkt dat betrokkene heden geen sommen meer ontvangt, dit doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Gezien het karige bedrag dat slechts ter beschikking is van het gehele gezin, is immers niet aangetoond dat het terugvallen op sociale bijstand (al dan niet bijkomend) kan voorkomen worden zoals in de wet omschreven.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van art 40 §4 (wet 15.12. 1980) en valt ook niet onder de uitzonderingen opgenomen in art. 42 bis §2 (Wet 15.12.1980). Bijgevolg wordt er overeenkomstig art. 42 bis §1 (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor toepassing van art. 25/2, §1 1° bij gebrek aan arbeidskaart B.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

“ 4.1.1. De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché Ellen De Wolf maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een onleesbare, ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2. Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3. De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

“... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2 “geavanceerde elektronische handtekening” : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan die volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische we kunnen nagaan.

4.1.4. In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5. a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Zo kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening door te sturen.

Het afprinten is in ieder geval niet door de kwestieuze ambtenaar gebeurd.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Er is dan ook reden om te geloven dat de werkelijke auteur niet de gemachtigde ambtenaar is.

c). De handtekening op de beslissing is niet leesbaar.

d). De verzoeker heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente.

e). De verzoeker was geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

4.1.6. De administratieve beslissing dd. 27/06/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constituties element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarden kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij de handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV – 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld: “*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, (E.D.W.), attaché.*” De Raad leidt uit het betoog van verzoeker af dat hij de bevoegdheid op zich van attaché E.D.W. om de bestreden beslissing te treffen niet betwist. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 42bis, § 1 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen. Hij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché E.D.W. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing slechts ingescand werd. De eerste vraag die zich stelt, is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn; dat elk optreden van een overheid zijn oorsprong dient te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden, zoals reeds eerder gesteld, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het Delegatiebesluit van 18 maart 2009. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals moet benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt de stelling van verweerder die verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het Evibelsysteem en die ter terechtzitting verder werden toegelicht, niet dat, *in casu*, de ingescande handtekening van attaché E.D.W. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché E.D.W. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Hij beperkt zich tot de stelling dat het kan volstaan dat een derde beschikt over de code van ambtenaar E.D.W. om de ingescande handtekening van de betrokken ambtenaar te gebruiken. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat derden over de code en login van de betrokken ambtenaar beschikken. Hij verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché E.D.W. genomen is en dat deze stelling

steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché E.D.W. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen “algemeen beginsel van behoorlijk beheer” te kennen en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, § 4, 42ter, § 1, 1° en 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 42 van het vreemdelingenbesluit. Voorts voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Tot slot stelt verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ 4.2.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat het verblijfsrecht beëindigd wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

4.2.2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar de wettelijke mogelijkheid heeft om een verblijfsrecht te beëindigen overeenkomstig de wettelijke voorwaarden maar dat hiervan uiteraard geen onredelijke toepassing mag gemaakt worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij de bestreden beslissing meent te mogen baseren op de artikelen 42ter en quater Vreemdelingenwet io. art. 54 van het KB van 08/10/1981, hierna weergegeven: (...)

4.2.3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht beëindigd moet worden omdat de verzoeker geen inkomsten heeft en het inkomen van het gezin “te karig” is.

De verzoeker herneemt hier nogmaals de bestreden beslissing:

(...)

De verzoeker onthoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel toegeeft dat de verzoeker niet ten laste valt van het OCMW en dat het gezin een inkomen heeft. Meer bepaald werkt verzoekers vrouw.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat het inkomen “te karig” is.

De inkomsten zouden onvoldoende zijn. De bestaansmiddelen moeten immers gelijk zijn aan het inkomstenniveau van de sociale bijstand.

4.2.4. De beslissing is grotesk, onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken geeft in de bestreden beslissing aan dat de wet volgend meetinstrument geeft om na te gaan of personen (kunnen) wegen op het sociale bijstandsstelsel.

4.2.4.1. Meer bepaald stelt de Vreemdelingenwet dat over voldoende bestaansmiddelen moet beschikt worden teneinde te voorkomen dat een vreemdeling ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel.

Als voldoende inkomsten worden beschouwd de “bestaansmiddelen minstens gelijk aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.”

4.2.4.2. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het gezinsinkomen “te karig” is.

- Evenwel becijfert de Dienst Vreemdelingenzaken nergens of dit inderdaad zo is.

- Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken gaat niet eens na welke de concrete leeflonen zijn.

Dit is uiteraard geen zorgvuldig bestuur te noemen.

De verzoeker en zijn gezin worden het verblijfsrecht ontnomen op basis van een puur theoretisch discours.

4.2.4.3. De verzoeker heeft dan ook zelfde cijfers opgevest van het leefloon.
Hieruit blijkt dat een leefloon voor een persoon met gezinslast 1006.78 EUR per maand is.
Zie de bron hierna weergegeven

Datum	Cat. 1 Elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont	Cat.2 Een alleenstaand persoon	Cat.3 Een persoon die uitsluitend samenwoont met een gezin te zijnen laste
Jan. 2005	408,89 €	613,33 €	817,77 €
Aug. 2005	417,07 €	625,60 €	834,14 €
Okt. 2006	429,66 €	644,48 €	859,31 €
April 2007	438,25 €	657,37 €	876,50 €
Jan. 2008	455,96 €	683,95 €	911,93 €
Mei 2008	465,07 €	697,61 €	930,14 €
Sept. 2008	474,37 €	711,56 €	948,74 €
Juni 2009	483,85 €	725,79 €	967,72 €
Sept. 2010	493,54 €	740,32 €	987,09 €
Mei 2010	203,39 €	755,08 €	1006,78 €

http://www.armoedebestrijding.be/cijfers_leefloon.htm

4.2.4.4. Over de periode 2010 was dit leefloon 967,72 en 987,09 EUR per maand.

4.2.4.5. Het gezin van de verzoeker had aldus een hoger inkomen dan het leefloon.
De echtgenoot van de verzoeker alleen al had in 2010 een inkomen van 13 130,70 EIJR.

4.2.4.6. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook zwaar in de fout door het verblijfsrecht te beëindigen.

Een "te karig" loon is geen wettelijke voorwaarde.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient zich te baseren op een zorgvuldige feitenvinding.

4.2.4.7. Verder kan ook moeilijk beweerd worden dat er geen garantie is op een stabiel inkomen. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst hierbij naar de aard en de regelmaat van de inkomsten.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan toch moeilijk beweren dat er geen regelmatige inkomsten zijn gezien verzoekers vrouw over een voltijdse tewerkstelling beschikt?

De echtgenote van de verzoeker heeft een arbeidscontract voor onbepaalde tijd sinds 23/07/2009.

Zij werkt sinds augustus 2009 tot op heden zonder onderbreken.

De verzoeker legt alle loonfiches in bijlage voor.

4.2.5. Verder begaat de Dienst Vreemdelingenzaken nog een ernstige motiveringsfout en een verkeerde toepassing van de wet.

Inderdaad. de Dienst Vreemdelingenzaken verliest het art. 40, 4, 1° uit het oog

Deze wetsbepaling stelt het volgende:

(...)

In de periode van inactiviteit heeft de verzoeker niet stilgezeten en heeft hij actief gewerkt aan zijn vorming om werk te kunnen hebben

- De verzoeker heeft een inburgeringstraject ondertekend (12/08/2009 zie ook stuk met nr. 63);

- Hij heeft Nederlandse les gevolgd in de periode 02/02/2010 - 30/06/2010;

- Verder heeft hij zich bijkomend bekwaamd — leertraject Nederlands — 360 lestijden (zie stuk met nr. 6.5);

- Daarna heeft in de periode januari tot en met juni 2011 nog 160 lestijden Nederlands Threshold 1 A, B verlengd traject gevolgd en 180 lestijden Nederlands Breakthrough A, B en C verlengd traject (zie de stukken 6.6. en 6. 7).

Sinds 23/06/2011 heeft de verzoeker effectief werk gevonden.

4.2.6. De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan.

De beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd en niet redelijk te noemen.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de daar het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55—56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

Het gezin van de verzoeker heeft een hoger inkomen dan de sociale bijstand. De verzoeker heeft vormingen gevolgd opdat hij opnieuw werk zou hebben.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is disproportioneel te noemen.

De bestreden beslissing heeft ernstige consequenties.

Door de bestreden beslissing valt het gezin zonder inkomen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 42bis, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker op 19 augustus 2009 een verklaring van inschrijving als zelfstandige gevolgd door een E-kaart op 2 september 2009. Verweerder stelt vast dat verzoeker zelf geen economische activiteit of bestaansmiddelen meer heeft, dat zijn partner wel tewerkgesteld is maar dat de inkomsten die zij ter beschikking heeft niet voldoende zijn om te kunnen voorkomen dat verzoeker ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Verweerder verwijst naar artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en stelt dat de daarin bedoelde bestaansmiddelen immers minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Gezien het karige bedrag dat slechts ter beschikking is van het gehele gezin, is immers niet aangetoond dat het terugvallen op sociale bijstand (al dan niet bijkomend) kan voorkomen worden zoals in de wet omschreven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 september 2009 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Hij heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als werknemer of werkzoekende. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker. Tevens wordt het niet betwist door verzoeker dat hij zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet.

Verweerder dient alvorens over te gaan tot de beëindiging van het verblijf van verweerder overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet echter na te gaan of verzoeker alsnog het recht zou kunnen verkrijgen om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven op grond van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder dit verder onderzoek naar de situatie van verzoeker heeft gedaan. Op 14 maart 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de gemeente Muide – Meulestede immers om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft. Dit schrijven luidt als volgt:

“ (...)

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer / zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kun de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer een de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname +1 maand).

Indien betrokkene nog steeds zelfstandige is, dient hij een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen voor te leggen. Als zaakvoerder zal zijn naam hierop vermeld worden. Indien dit niet het geval is, dient betrokkene beschouwd te worden als vennoot en dient hij naast dat uittreksel nog bewijs voor te leggen van zijn zelfstandige activiteit bv. een recent bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het atteste de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft gekregen, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Indien de partner van betrokkene een economische activiteit zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker geen zelfstandige activiteit meer uitoefent en dat hij niet ingeschreven is als student. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker zich als Bulgaarse onderdaan in België niet kan beroepen op het recht op vrij verkeer voor werknemers voor burgers van de Unie zoals vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verwijzend

naar artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en naar artikel 69^{sexies} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient immers te worden gesteld dat verzoeker is onderworpen aan de overgangsregeling voor onderdanen van Bulgarije en Roemenië, die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, overgangsregeling die gelet op artikel 69^{decies} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geldt tot 31 december 2011. Verzoeker is, indien hij in België wenst te verblijven op grond van een activiteit in loondienst, onderworpen aan de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt aldus niet in aanmerking voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt beoordeeld of verzoeker op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet in aanmerking komt voor recht op verblijf van meer dan drie maanden.

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat *‘gezien het karige bedrag dat slechts ter beschikking is van het gehele gezin, [...] immers niet [is] aangetoond dat het terugvallen op sociale bijstand (al dan niet bijkomend) kan voorkomen worden zoals in de wet omschreven’*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het verleden reeds is teruggevallen op sociale bijstand. Uit de verklaring van “niet steunverlening” van 13 april 2011 van het OCMW van Gent blijkt immers dat verzoeker sinds 1 februari 2011 geen financiële steun meer ontvangt. Uit het bijgevoegde attest opgemaakt op datum van 13 april 2011 door het OCMW van Gent blijkt dat verzoeker gedurende de periode van 4 december 2009 tot en met 31 januari 2010 een leefloon heeft ontvangen van 967,72 € per maand. Dit terwijl de echtgenote van verzoeker gedurende deze maanden over het door verzoeker als voldoende aangegeven inkomen beschikte. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om op basis van deze gegevens vast te stellen dat gezien de bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikt niet kan worden voorkomen dat hij beroep zou moeten doen op (al dan niet bijkomend) sociale bijstand.

Een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch een schending van de motiveringsverplichting, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals eveneens blijkt uit voormelde bespreking toont verzoeker niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, laat verzoeker na aan te geven op welke wijze voornoemde bepaling werd geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU